

[Pia Kjærsgaard] . -

mange restriktioner og formynderier, og hvad deraf følger af øget personaleforbrug, omkostninger osv.

Det samme gælder, når ministeren i sin iver efter at lave restriktioner siger, at man kun skal give grønt lys for reagensglasbørn, hvis det er et par, der ønsker det. Mener ministeren, at det skal være et par af forskelligt køn, eller kan det også være andre par? Hvis det er et enkelt menneske, så skal den pågældende selvfølgelig have adgang til det også via disse forskellige metoder, hvad enten man kalder dem insemination, reagensglasbefrugtning, eller hvad der kan være tale om. Lad dog menneskene leve under de forhold, som de ønsker at leve under, og få de børn, de ønsker, med de metoder, de måtte ønske at bruge, hvad enten det er den gode gammeldags eller noget, der er mere moderne.

På samme måde vil ministeren vel til at udbygge regler om, at man ikke må betale eller nævne ordet penge, når der er noget med børn involveret. Hvorfor i alverden skulle den, som f.eks. tilbyder sig som rugemor eller tilbyder et barn, man har fået, til bortadoption, ikke kunne få penge for det? Når man tilbyder penge, er det da i sig selv et bevis på, at vedkommende forældrepar ønsker det pågældende barn, og at det ikke bare er pjat fra parrets side eller fra det menneskes side, der ønsker at adoptere et barn eller ønsker at blive forældre til et rugebarn. Hele dette forsøg på at kriminalisere betalinger, man her gør sig til talsmænd og -kvinder for, må vi se at holde op med, og set fra den anden side er det da kun rimeligt og rigtigt, at rugemoderen eller barnets rigtige mor får en betaling for det, som hun har været igennem i forløbet.

Lad os så samtidig åbne for, at man i meget videre omfang kan adoptere børn fra andre lande, hvor der er et rigeligt udbud af adoptionsbørn. Det bør selvfølgelig være sådan, at når danske familier ønsker børn, så kan de få børn, som de vil have det, hvad enten de så får dem fra udlandet eller de bruger de medicintekniske fremgangsmåder. Alt dette med 14 dages frister og nedsættende omtale af begreberne genmanipulation, eller hvad der nu ellers er udkastet af antydninger, regler og bestemmelser, er derfor noget, som man ganske roligt kan putte i papirkurven. Med hensyn til betaling er ministeren jo også ganske klar over, at der er for-

bundet mange udgifter med adoption af et udenlandsk barn.

Ministeren fremmaner skræmmebilleder om, at samfundets holdning skulle ændres i retning af at være mere kritisk over for dem, der ikke vælger at abortere, når der er risiko for, at barnet kan blive invalid. Hvad er det da for noget sludder? Selvfølgelig må den mor, der ønsker at føde et barn, have lov til at føde barnet, selv om man må forvente, at barnet bliver handicappet. Det er op til moderen. Ministeren skal ikke begynde at fremtvinge en hetz om, at man kan risikere, at samfundets holdning skulle være specielt kritisk i denne forbindelse.

Ministeren siger, at hun er bange for, at samfundet med den ny teknik skulle komme til at ændre synet på handicappede, så det nærmest er forkert at gennemføre et svangerskab med et handicappet foster. Selvfølgelig er der ikke nogen som helst grund til denne indstilling, denne mørkefrygt, som ministeren her kommer frem med. Hvordan samfundets syn på handicappede er, afhænger først og fremmest af, om vi får et godt og et rigt samfund fremover, der har råd til at være god ved sine handicappede. Det forudsætter igen, at man ikke laver alverdens forhindringer, så forskningen ikke kan få lov til at udvikle sig. Livet skal have lov til at trives, og teknikken skal have lov til at udvikle sig. Det kan vi kun være glade for, og det må ikke bremses af dette ting.

I sin redegørelse er ministeren også inde på, hvordan faderens rettigheder bør være. Det er således, at så længe barnet ikke er født, så er barnet helt oplagt moderens og moderens alene og hverken faderens eller ministerens eller samfundets eller nogen som helst andens. Det er kun moderen, der råder. Når barnet er født, så er det dem, der tager sig af barnet, der skal have rettighederne. Hvis der er to eller flere i familien, som i fællesskab tager sig af barnet, hvad enten de er biologiske forældre eller ikke-biologiske forældre, måske endda bedsteforældre, så er det selvfølgelig dem, der skal have forældre-rettighederne, og den omstændighed, at man som en forhistorisk begivenhed er biologisk far, henholdsvis biologisk mor, skal selvfølgelig ikke give nogen som helst fortrinstillig til at kunne kalde og valte med barnets opvækst. Det primære er, hvem der tager sig